

استئومیلیت چیست ؟

استئومیلیت عفونت استخوان است. عفونت می تواند از طریق جریان خون یا از بافت های اطراف به استخوان برسد. استئومیلیت همچنین می تواند به علت مواجهه مستقیم استخوان با میکروب ایجاد شود.

در کودکان، استئومیلیت اغلب استخوان های بلند پاها و بازو را درگیر می کند در حالی که در بزرگسالان استئومیلیت در استخوان های ستون فقرات (مهره ها) ایجاد می شود. در افراد مبتلا به دیابت در صورت وجود زخم در پاها استئومیلیت در پاها بروز می کند.

علائم

- ✓ تب یا لرز
 - ✓ تحریک پذیری یا بیحالی در کودکان
 - ✓ درد در ناحیه عفونت
 - ✓ تورم، گرمی و قرمزی در محل عفونت
- برخی اوقات استئومیلیت علائم و نشانه ای ندارد یا علائم آن به صورتی است که امکان تشخیص را مشکل می سازد.

علل شایع

اغلب موارد استئومیلیت توسط باکتری استافیلوکوک ایجاد می شود. این باکتری نوعی میکروب است که روی پوست یا در بینی افراد (حتی افراد سالم) وجود دارد.

میکروب می تواند از طرق مختلف از جمله موارد زیر وارد استخوان شود:

- ✓ از طریق جریان خون
- ✓ از طریق عفونت هایی که در نزدیکی استخوان قرار دارند
- ✓ آلودگی مستقیم

عوامل خطر

عواملی که استخوان ها را آسیب پذیر ساخته و سبب بروز استئومیلیت می شوند عبارتند از:

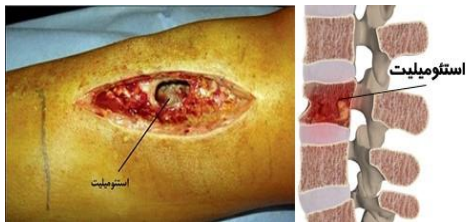
- ✓ جراحی یا جراحی ارتوپدی: شکستگی شدید استخوان یا وجود جراحی عمیق منجر به ورود عفونت به استخوان یا بافت های اطراف می شود.
- ✓ اختلالات گردش خون: هنگامی که رگ های خونی آسیب دیده یا مسدود می شوند، توانایی بدن در توزیع سلول های از بین برنده عفونت که مانع گسترش عفونت می شوند، مختل می شود. در این زمان ممکن است یک جراحی کوچک به یک زخم عمیق تبدیل شده که می تواند بافت های عمقی و استخوان را در معرض عفونت قرار دهد.
- ✓ اختلال در سیستم ایمنی بدن: در صورت اختلال در سیستم ایمنی بدن، شما در معرض خطر استئومیلیت قرار دارید. از عواملی که ممکن است سبب سرکوب سیستم ایمنی شوند می توان به شیمی درمانی، کنترل ضعیف دیابت، پیوند عضو و ... اشاره کرد.

✓ شکلاتی که نیاز به کاتتر داخل وریدی دارند: شرایطی وجود دارند که نیازمند استفاده از لوله های پزشکی به منظور دسترسی به اندام های داخلی بدن هستند. این لوله ها ممکن است راه ورود میکروب به داخل بدن بوده و سبب افزایش خطر بروز عفونت شوند. این امر می تواند سبب بروز استئومیلیت شود. این لوله ها در مواردی مانند: دیالیز، کاتترهای ادراری و لوله های داخل وریدی که به صورت طولانی مدت به کار می روند، استفاده شوند.

✓ مواد مخدر: افرادی که مواد مخدر تزریق می کنند در معرض خطر استئومیلیت قرار دارند، زیرا آنها معمولاً از سوزن غیراستریل استفاده کرده و قبل از تزریق پوست خود را ضدعفونی و استریل نمی کنند

عوارض احتمالی

- ✓ مرگ استخوان (استئونکروز): عفونت در استخوان می تواند مانع گردش خون در استخوان شده و منجر به مرگ استخوان گردد.
- ✓ آرتрит سپتیک (عفونی): در برخی موارد، عفونت در استخوان می تواند به داخل مفصل مجاور گسترش یابد.
- ✓ اختلال رشد
- ✓ سرطان پوست

استئومیلیت

واحد آموزش به بیمار

پاییز ۱۴۰۳

✓ بیوپسی استخوان (نمونه برداری از استخوان):

با این روش می‌توان نوع میکروبی که سبب بروز عفونت در استخوان شده است را مشخص کرد. شناسایی نوع میکروب به پزشک در انتخاب آنتی‌بیوتیک مناسب کمک کند.

درمان

با توجه به شدت عفونت، جراحی استئومیلیت شامل یک یا تعداد بیشتری از روش‌های زیر می‌شود:
تخلیه منطقه عفونی شده، حذف استخوان و بافت آسیب دیده، بازگرداندن جریان خون به استخوان، قطع عضو، درمان با اکسیژن پر فشار

دارو

متداول‌ترین درمان برای استئومیلیت آنتی‌بیوتیک و جراحی به منظور حذف قسمت‌های عفونی یا از بین رفته استخوان است. معمولاً بستری‌شدن در بیمارستان مورد نیاز است. بیوپسی از استخوان می‌تواند منجر به تشخیص نوع میکروب ایجادکننده عفونت شده و به پزشک در انتخاب آنتی‌بیوتیک مناسب کمک کند. آنتی‌بیوتیک‌ها معمولاً از طریق ورید بازو و برای حداقل ۶-۴ هفته تجویز می‌شود.

در چه شرایطی به پزشک مراجعه نمایید؟

اگر شما به درد استخوان در حال تشدید و تب مبتلا هستید به پزشک مراجعه نمایید. اگر به علت وضعیت پزشکی یا جراحی یا جراحت در معرض خطر عفونت قرار داشته و متوجه وجود علائم عفونت در خود شده‌اید بلافاصله باید به پزشک مراجعه کنید.

پیشگیری

اگر به شما گفته شده که در معرض خطر عفونت قرار دارید با پزشک خود درباره روش‌های پیشگیری از بروز عفونت صحبت کنید. کاهش خطر عفونت می‌تواند منجر به کاهش خطر بروز استئومیلیت شود. در صورتی که زخم یا جراحی در بدن دارید محل مورد نظر را بلافاصله تمیز کرده و بانداز نمایید. زخم‌های خود را به طور منظم از نظر بروز علائم عفونت بررسی نمایید.

تشخیص

✓ **آزمایش خون:** آزمایش خون میزان بالای گلبول‌های سفید خون و سایر عوامل نشان‌دهنده بروز عفونت در بدن را نشان می‌دهد. آزمایش خون نمی‌تواند ابتلای شما به استئومیلیت را نشان دهد اما می‌تواند به پزشک در تصمیم‌گیری برای انجام سایر آزمایشات و روش‌های تشخیصی کمک کند.

✓ تصویربرداری

اشعه ایکس: اشعه ایکس می‌تواند وجود آسیب در استخوان را نشان دهد. با این حال، ممکن است بعد از چند هفته که از بروز استئومیلیت گذشت، آسیب در تصویربرداری قابل رویت باشد.

سی‌تی‌اسکن: این روش تصویربرداری تصویری متقاطع از اندام‌های داخلی فرد ایجاد می‌کند.

ام‌آر‌آی: در این روش با استفاده از امواج رادیویی و میدان مغناطیسی قوی، می‌توان تصاویر دقیقی از استخوان‌ها و بافت‌های نرم اطراف آن ایجاد کرد.